

31. DAN CAMINA

Botafumeiro [botafuméjro]

Petek, 22. septembra 2017

Zaprl sem oči. Veter mi je vel čez obraz in sramežljivo sonce, povsod naokoli vsakdanji vrvež, jaz pa sredi njega, a pravzaprav nekje čisto drugje. Počival sem. Pustil sem si nekaj trenutkov tišine, da bi razumel, kje sploh sem in kaj se je danes sploh zgodilo.

Jutro je bilo drugačno, polno pričakovanja in vznemirjenja. Prišel je »tisti dan«. Poti nisem videl, ničesar se ne spomnim, menda je tako, kadar si tako blizu cilja, da ne moreš misliti na nič več kot samo še na to. Gor, dol, gor, dol in potem z griča v mesto. Zato ker so zadnji, so pločniki v Santiagu posebno dolgi, natrpani in strmi.

Na trg pred katedralo svetega Jakoba se je ravno opoldne, ko smo prispeli v Santiago, usula množica ljudi. In ko smo sedeli in občudovali pogled, ki smo ga sanjali trideset dni, so se počasi drug za drugim pred nami prikazovali naši sopotniki, za katere smo mislili, da jih ne bomo več videli. Najprej Ally [éli], ki smo jo izgubili nekje pred Leónom, potem veliki Argentinec Alejandro [alehándro], Buláč, Napoletano, Lino iz Milana in Francoz Alexandre, ki nam je drugi dan naše poti preskrbel ležišče in ki smo ga potem vedno znova srečevali, ter še mnogo mnogo drugih ljudi, ki smo jih poznali samo po nasmehih in ki bodo to, namreč nasmejani romarji, v spominu tudi ostali. Pot res vedno

da, kar se zdi, da je vzela. Bilo je lepo, veselo, zmagoslavno in pristrčno. A je nekaj manjkalo, čeprav nisem natanko vedel, kaj.

Zvečer sem somaševal pri maši v katedrali, kjer sem srečal še naše slovenske sopotnike. V veliko čast mi je bilo in izpolnila se mi je dolgoletna želja, pa tudi zabavno je bilo videti obraze naših sopotnikov, ki niso vedeli, da sem duhovnik. Toda ko je na koncu maše pred oltar pristopilo osmero moških in zagnalo tisto svetovno znano, gromozansko kadilnico *botafumeiro* [botafuméjro], so mi med pesmijo romarjev obraz oblile solze. In iz mene je začelo dreti vse, kar sem nosil s seboj: strahovi, skrbi, bolečine, težave, odrekanja, sončni vzhodi, blato, klanci brez konca, razmišljanja, vlaga, rama in koleno, trepet pred dežjem, mavrice, topel čaj, megla, vznemirjenje, negotovost, izčrpanost, stvari, ki bi se lahko zgodile, pa se niso, in stvari, ki se lahko ne bi zgodile, pa so se, majhni čudeži na poti, naši prepiri in nerazumevanja, sprave, odpuščanja, tišina, koraki in čisto na koncu nekakšen občutek med hvaležnostjo in zavestjo, da smo naredili nekaj nemogočega, a tako zelo pomembnega in za naše življenje potrebnega.

Kar nisem mogel sam povedati pred oltarjem, so povedale solze. To je bila moja najlepša molitev. To, kar je manjkalo.

In sem prišel v Santiago.

Marija, vedno bodi z menoj do konca. Amen.

NAMESTO EPILOGA ...

Muxía [mušíja] se kopa v soncu. Čeznjo kakor regratova semena v vetru jadrajo beli galebi in nebo je zato nekoliko bližje kot sicer. Pod njim še silnejša modrina, peni se in se v prijetnem ritmu zaganja ob skale, nekoč trde in robate, ki jih je voda z modro potrpežljivostjo izklesala v mehke, skorajda okrogle silhuete. Stojim na eni od njih in gledam morje, kako se zaganja v obalo. Čeprav ni poti, išče, hodi, rase naprej, pa četudi samo za milimeter. Kot da gledam svoj portret ... Ti valovi, ki se kot mlada jagnjeta zaganjajo v pretrde skale, se lomijo na njih, morda zajokajo, se v strahu vrnejo nazaj in spet poskušajo, trmasti in svojeglavi, brez modrosti, divje strastni in mirni obenem.

Čez valove mi pogled zdrsne na obzorje. Našega camina je konec. Šli smo še naprej od Santiaga, do obale, do Finisterre [finistére] in do Muxíe [mušíje], do konca sveta, do oceana, obzorja pa še ni konec. Četudi ni poti, četudi se moram obrniti nazaj, še zdaleč ne mislim, da sem prišel do konca. Moja pot je še dolga, še daleč je do tistega pravega Santiaga. Res je, kot pravijo, da se pravi camino začne šele tedaj, ko prideš do konca. Toda korak sem naredil, nekaj sem pustil za seboj, in zdi se mi, da vem, kam mora iti naslednji.

Obzorje me vznemirja. Zato se bom kot val vrnil nazaj, kjer sem doma, po mirnost in gotovost, potem pa grem spet na camino, se spet zaženem v trde skale in krenem na pot, najdaljšo pot v življenju. *Proti sebi*. Pot bo sama naredila, kar hoče in kar mora. Jaz moram samo hoditi.

Na koncu poti je tako kot na začetku, še ena neznanost. Življenje.